

Sygn. akt XI W 11013/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 marca 2016 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy - Śródmieścia w Warszawie XI Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Małgorzata Smulewicz

Protokolant: Monika Krajewska, Katarzyna Zielińska – Kupczyk

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 27 stycznia 2016 roku oraz 10 marca 2016 roku w W.

sprawy **M. Z.**

syna A. i A. z d. K.

urodzonego dnia (...) w S.

obwinionego o to, że:

1. w dniu 7 lipca 2015 roku ok. godz. 15:05 w W. na skrzyżowaniu ulic (...)/D. kierując pojazdem marki A. (...) o nr rej. (...) nie zastosował się do znaku B-21 „zakaz skręcania w lewo”,

tj. za wykroczenie z art. 92 § 1 KW w zw. z § 22 ust. 1 Rozporządzenia w sprawie znaków i sygnałów drogowych;

2. w tym samym miejscu i czasie kierując w/w pojazdem nie posiadał przy sobie wymaganych dokumentów (prawo jazdy),

tj. za wykroczenie z art. 95 KW w zw. z art. 30 ustawy Prawo o ruchu drogowym;

orzeka

I. obwinionego **M. Z.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu w punkcie 1 czynu, stanowiącego wykroczenie z art. 92 § 1 kw

i za to na podstawie art. 92 § 1 kw skazuje go;

w ramach zarzucanego mu w pkt 2 czynu uznaje go za winnego tego, że w dniu 7 lipca 2015 roku ok. godz. 15:05 w W. na skrzyżowaniu ulic (...)/D., kierował na drodze publicznej pojazdem marki A. (...) o nr rej. (...) nie mając do tego uprawnienia, kwalifikując ten czyn jako wykroczenie z art. 94 § 1 kw i za to na podstawie art.

z art. 94 § 1 kw skazuje go,

zaś za powyższe czyny na podstawie art. 94 § 1 kw w zw. z art. 9 § 2 kw i art. 24 § 1 i 3 kw wymierza mu łącznie karę grzywny w wysokości 1000 (jednego tysiąca) złotych;

II. na podstawie art. 94 § 3 kw w zw. z art. 29 § 1, 2 kw orzeka wobec obwinionego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 8 (ośmiu) miesięcy;

III. na podstawie art. 118 § 1 kpw, art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpw zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 (sto) złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania oraz kwotę 100 (sto) złotych tytułem opłaty.

Sygn. akt: XI W 11013/15

UZASADNIENIE

Na podstawie całości materiału dowodowego ujawnionego w toku rozprawy głównej Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 15 czerwca 2015 roku, została wydana decyzja, o numerze (...) Starosta (...) Zachodni zatrzymał M. Z. Prawo Jazdy kategorii A i (...) nr (...) na okres trzech miesięcy, tj. od dnia 8 czerwca 2015 roku do dnia 8 września 2015 roku.

W dniu 7 lipca 2015 roku ok. godz. 15:05 w W. M. Z. poruszał się ul. (...) od strony Mostu Ś. w kierunku ul. (...) pojazdem marki A (...) o numerze rejestracyjnym (...). Po dojechaniu do skrzyżowania ul. (...) z ul. (...) wykonał manewr skrętu w lewo, nie stosując się do znaku B-21 „zakaz skrętu w lewo”.

W skutek powyższego zdarzenia wobec M. Z. podjęta została interwencja funkcjonariuszy Policji w osobach A. C. i K. H., znajdujących się w tym czasie przy skrzyżowaniu ulic (...)/ D.. Funkcjonariuszki dokonały zatrzymania kierowcy pojazdu marki A (...) bezpośrednio za skrzyżowaniem. Policjantki podeszły do pojazdu od strony kierującego. Po wylegitymowaniu kierowcy, który podał policjantkom dowód osobisty oraz dowód rejestracyjny pojazdu, okazał się nim M. Z.. Poza kierowcą nikogo w pojeździe nie było. Kierujący oświadczył, iż nie posiada przy sobie prawa jazdy, ponieważ zostawił je w domu. Po dokonaniu sprawdzenia w systemie CEK okazało się, iż prawo jazdy zostało zatrzymane M. Z. z dniem 29 maja 2015 roku. Kierowca oświadczył, iż niczego takiego nie pamięta, odmówił udzielenia dalszych informacji. Na M. Z. został nałożony mandat karny kredytowany z art. 92 § 1 kw i art. 95 kw, którego przyjęcia odmówił.

Decyzją z dnia 6 sierpnia 2015 roku o numerze (...) Starosta (...) Zachodni przedłużył M. Z. zatrzymanie Prawa Jazdy kategorii A i (...) nr (...) na okres kolejnych trzech miesięcy, tj. od dnia 8 września 2015 roku do dnia 8 grudnia 2015 roku.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o następujące dowody: zeznania świadka A. C. (zapis audiowizualny rozprawy z dnia 27 stycznia 2016 roku, minuty od: 00:20:07 do 00:25:11, k. 76), zeznania świadka K. H. (zapis audiowizualny rozprawy z dnia 10 marca 2016 roku, minuty od: 00:00:53 do 00:06:33, k. 85, k. 19v-20), notatkę urzędową (k. 1), kopię pisma ze Starostwa powiatu (...) Zachodniego wraz z decyzjami (k. 5-7), odpis decyzji o przedłużeniu zatrzymania prawa jazdy (k. 11), kopię notatnika służbowego (k. 14-18), informację z KRK (k. 26).

W toku przeprowadzanych czynności wyjaśniających, jak i w trakcie postępowania sądowego obwiniony nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów. Obwiniony wyjaśnił, iż w momencie zatrzymania pojazdu, to nie on prowadził pojazd. Jaka wskazał, z przyczyn osobistych nie chce jednak podać danych kierowcy faktycznie kierującego jego pojazdem. Dalej obwiniony wyjaśniał, iż jechał z kierowcą ulicą (...) w W.. Na jednym ze skrzyżowań skręcili w lewo, ale po chwili zorientowali się, że przed skrętem znajdował się zakaz skrętu w lewo, więc próbowali natychmiast się wycofać. Dalej wskazywał na fakt, iż widzieli wspólnie z kierowcą radiowóz policyjny, jednakże miał on stać ok. 300-400 metrów od miejsca skrętu, więc nie brali pod uwagę tego, że Policjanci mogą zauważyć ich manewr. Po wycofaniu pojazdu, dalej pojechali prosto i zatrzymali się ok. 200-300 metrów dalej, obok miejsca zamieszkania kierowcy. Następnie, do pojazdu, w którym znajdował się już tylko sam obwiniony mieli podjechać funkcjonariusze Policji. Zdaniem obwinionego funkcjonariusze Policji nie mogli rozpoznać kierującego przedmiotowym pojazdem z odległości ok. 300-400 metrów.

Obwiniony M. Z. w chwili popełnienia zarzucanego mu czynu miał 39 lat. Jest menadżerem - pełni funkcję prezesa zarządu w spółce z ograniczoną odpowiedzialnością. Jego średnie miesięczne dochody to ok. 4000 zł. Na jego utrzymaniu pozostaje żona.

Sąd zważył, co następuje:

Sąd ustalając stan faktyczny w sprawie nie oparł się na wyjaśnieniach obwinionego, uznając, iż nie są one wiarygodne. W ocenie Sądu jego wyjaśnienia, w tym okoliczności istotne z punktu widzenia odpowiedzialności obwinionego, nie

znajdują potwierdzenia w pozostałym, uznanym za wiarygodny materiale dowodowym. Wyjaśnienia te należy ocenić jako zasadniczo sprzeczne z pozostałymi dowodami przeprowadzonymi w sprawie. Podnoszona przez obwinionego kwestia, iż to nie on kierował pojazdem marki A. (...) o nr rej. (...), w trakcie popełnienia wykroczenia polegającego na niezastosowaniu się do znaku B-21 „zakaz skrętu w lewo”, została w toku postępowania dowodowego wykluczona, w sposób niebudzący wątpliwości. Podsumowując, należy uznać, iż wyjaśnienia obwinionego są przyjętą przez niego linią obrony mającą na celu uniknięcie odpowiedzialności za popełnienie zarzucanych mu czynów.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadków: A. C. i K. H. - funkcjonariuszy Policji, będących bezpośrednimi świadkami zdarzenia, którzy w czasie zdarzenia wykonywali swe rutynowe obowiązki służbowe. Ich zeznania są jasne, logiczne, spójne, szczegółowe i wzajemnie się uzupełniają. Jednocześnie Sąd nie znalazł podstaw, aby odmówić im waloru wiarygodności. Świadkowie na rozprawie zeznawali w sposób pewny, niesprzeczny i przekonywujący dla Sądu, w szczególności świadek K. H., która przeprowadzała rozmowę z obwinionym w trakcie interwencji. Obie funkcjonariuszki zrelacjonowały logicznie przebieg zdarzenia w sposób wzajemnie się uzupełniający. Ich zeznania stały się podstawą do ustalenia przebiegu zdarzenia.

Sąd w poczynionych w rozpoznawanej sprawie ustaleniach faktycznych oparł się również na dowodach jak: notatka urzędowa (k. 1), kopia pisma ze Starostwa powiatu (...) Zachodniego wraz z decyzjami (k. 5-7), odpis decyzji o przedłużeniu zatrzymania prawa jazdy (k. 11), kopia notatnika służbowego (k. 14-18), informacja z KRK (k. 26).

W ocenie Sądu w świetle uznanych za wiarygodne osobowych źródeł dowodowych, nie ma podstaw do kwestionowania ich autentyczności, prawdziwości oraz prawidłowości sporządzenia. Ponadto należy podkreślić, iż żadna ze stron postępowania nie podważała w toku przewodu sądowego ich wartości dowodowej.

Czyn z art. 92 § 1 kw popełnia ten, kto nie stosuje się do znaku lub sygnału drogowego albo do sygnału lub polecenia osoby uprawnionej do kierowania ruchem lub do kontroli ruchu drogowego. Karą przewidzianą w treści w/w przepisu za popełnienie tego wykroczenia jest kara grzywny albo kara nagany. Przepis ten ma charakter formalny, więc nie wymaga skutku w postaci spowodowania jakiegokolwiek zagrożenia, chodzi natomiast o sam fakt niezastosowania się do znaku drogowego. Znaki drogowe i sygnały drogowe oraz ich znaczenie określa Rozporządzenie Ministrów Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 31 lipca 2002r. w sprawie znaków i sygnałów drogowych.

Czyn zarzucony obwinionemu w punkcie pierwszym wniosku o ukaranie wyczerpał dyspozycję art. 92 § 1 kw - niestosowanie się do znaku drogowego B-21, oznaczającego zakaz skrętu w lewo. Zakaz wyrażony tym znakiem dotyczy zakazu skrętu w lewo oraz zakaz zawracania (§ 22 ust. 1 pkt. 1 rozporządzenia Ministrów Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 31 lipca 2002 r. w sprawie znaków i sygnałów drogowych - Dz. U. z 2002 r., nr 170, poz. 1393 ze zm.). Należy pokreślić, iż wskazane wykroczenie popełnia osoba, która tak jak obwiniony, widząc dany znak drogowy ignoruje jego treść. Jak wynika z zeznań świadków, pełniąc służbę w rejonie tego znaku zauważyły, znajdując się w niedużej odległości od skrzyżowania i przedmiotowego skrętu, jak kierujący pojazdem A. (...) nr rej. (...), wykonuje manewr skrętu w lewo, niestosując się do znaku, zakazującego wykonania takiego manewru. Bezpośrednio po zauważeniu tej okoliczności świadkowie – policjantki udały się pojazdem, dokonały zatrzymania znakiem tzw. lizakiem, po czym podeszły do pojazdu, od strony kierowcy. Po wylegitymowaniu kierującym okazał się M. Z.. Poza nim nikogo innego w pojeździe nie było. Zatem należy stwierdzić, iż popełnienie przez obwinionego czynu z art. 92 § 1 kw, polegające na niezastosowaniu się do znaku B – 21 zostały w sposób niewątpliwy wykazane.

W toku przeprowadzonego postępowania dowodowego ustalono również, iż w czasie popełniania wyżej wymienionego wykroczenia obwiniony kierował stanowiącym jego własność samochodem marki A. (...) o nr rej. (...), nie mając do tego uprawnień w postaci prawa jazdy kategorii (...), a zatem ustalono, iż popełnił czyn z art. 94 § 1 kw.

Obwinionemu, bowiem decyzją Starosty (...) Zachodniego z dnia 15 czerwca 2015 roku zostało zatrzymane prawo jazdy kat. A i (...) na okres 3 miesięcy, tj. od dnia 8 czerwca 2015 roku do dnia 8 września 2015 roku. Zatem kierując

pojazdem (która to okoliczność została w sposób niebudzący wątpliwości ustalona w niniejszym postępowaniu) w dniu 7 lipca 2015 roku, nie posiadał do tego uprawnień.

Zgodnie z powołanym art. 94 § 1 kw popełnia wykroczenie, kto na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub w strefie ruchu prowadzi pojazd nie mając do tego uprawnienia. Stosownie do art. 4 ust. 1 pkt 1 lit. a ustawy z dnia 5 stycznia 2011 roku o kierujących pojazdami, dokumentem stwierdzającym posiadanie uprawnienia do kierowania motorowerem, pojazdem silnikowym lub zespołem pojazdów składającym się z pojazdu silnikowego i przyczepy lub naczepy jest wydane w kraju prawo jazdy. Zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt 6 lit. a tej samej ustawy, prawo jazdy kategorii B stwierdza posiadanie uprawnienia do kierowania pojazdu samochodowego o dopuszczalnej masie całkowitej nieprzekraczającej 3,5 t, z wyjątkiem autobusu i motocykla.

W pkt. 2 wniosku o ukaranie oskarżyciel publiczny zarzucił obwinionemu, iż w miejscu i czasie wskazanym we wniosku o ukaranie kierujący pojazdem marki A. (...) o nr rej. (...) nie posiadał przy sobie wymaganych dokumentów - prawa jazdy, a więc że popełnił wykroczenie z art. 95 kw.

W ramach opisanego w pkt. 2 czynu, Sąd uznał obwinionego za winnego tego, że w miejscu i czasie wskazanym we wniosku o ukaranie obwiniony kierował na drodze publicznej pojazdem marki A. (...) o nr rej. (...) nie mając do tego uprawnień, kwalifikując ten czyn z art. 94 § 1 kw.

Zatem Sąd zmienił opis czynu oraz jego kwalifikację prawną (w ramach w treści wniosku o ukaranie), stosując wynikającą z art. 2 § 2 kodeksu postępowania karnego w zw. z art. 1 § 2 kodeksu postępowania w sprawach wykroczeń, zasadę prawdy materialnej. Powołana zasada oznacza, iż podstawę wszelkich rozstrzygnięć powinny stanowić prawdziwe ustalenia faktyczne, albowiem tylko na podstawie takich ustaleń można wydać rozstrzygnięcie.

Rozważając odpowiedzialność wykroczeniową obwinionego, należało również ustalić czy zarzucane czyny zostały popełnione umyślnie czy w sposób nieumyślny, albowiem zgodnie z treścią art. 1 § 2 kodeksu wykroczeń, nie popełnia wykroczenia sprawca czynu zabronionego, jeśli nie można mu przypisać winy w czasie czynu. Wina natomiast może przybrać postać umyślną, gdy sprawca chce popełnienia czynu, bądź przewidując możliwość jego popełnienia na to się godzi – art. 6 § 1 kw. Postać nieumyślna – art. 6 § 2 kw, natomiast zachodzi, gdy sprawca nie mając zamiaru popełnienia wykroczenia popełnia go jednak na skutek niezachowania ostrożności wymaganej w danych okolicznościach, mimo że możliwość jego popełnienia przewidywał lub mógł przewidzieć, a zatem popełnia wykroczenie na skutek lekkomyślności lub niedbalstwa.

W niniejszej sprawie należy stwierdzić, iż obwiniony umyślnie wypełnił znamiona zarzucanych mu czynów. Obwiniony musiał zdawać sobie sprawę, iż wykonuje manewr skrętu w lewo wbrew widocznemu znakowi pionowemu B-21 ustawionemu przed skrzyżowaniem. Sąd nie dał wiary twierdzeniom obwinionego, iż on i jego rzekomo kierujący wówczas pojazdem kolega, zauważyli, iż wjechali w strefę zakazu skrętu w lewo i próbowali się wycofać. Sąd nie dał wiary tym twierdzeniom obwinionego, albowiem przeprowadzone w sprawie dowody, uznane za wiarygodne wykazały okoliczności przeciwne do podawanych przez M. Z..

Odnosząc się natomiast do czynu zarzucanego w pkt. 2 wniosku o ukaranie należy przyjąć, iż obwiniony pomimo decyzji Starosty o zatrzymaniu prawa jazdy, z pełną świadomością prowadził pojazd, pomimo braku uprawnień, a zatem czyn ten popełnił umyślnie w zamiarze bezpośrednim.

W świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego, Sąd dysponując dwiema wersjami zdarzenia opartymi na wyjaśnieniach obwinionego oraz zeznaniach funkcjonariuszy Policji, uznał zeznania funkcjonariuszy Policji za pełnowartościowy materiał dowodowy i na ich podstawie ustalił, iż obwiniony w miejscu i czasie wskazanym we wniosku o ukaranie, kierował samochodem marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...), po drodze publicznej nie mając do tego uprawnień. Czyn ten wyczerpuje znamiona art. 94 § 1 kodeksu wykroczeń, ponadto w tym samym miejscu i czasie nie zastosował się do znaku B-21 „zakaz skrętu w lewo” i swoim zachowaniem dopuścił się wykroczenia z art. 92 § 1 kw.

W kwestii odpowiedzialności obwinionego Sąd należy wskazać na okoliczność, że obwiniony jest osobą pełnoletnią i nie zachodziły wątpliwości odnośnie jego poczytalności. W świetle zebranego materiału dowodowego jego wina odnośnie czynów zarzucanych mu w pkt. 1 i 2 wniosku o ukaranie nie budzi żadnych wątpliwości.

Stosownie do treści art. 9 § 2 kw – Sąd, orzekając o ukaraniu za wykroczenia, wymierzył za nie łącznie karę w granicach zagrożenia określonych w przepisie art. 94 § 1 kw. Sąd uznając obwinionego za winnym popełnienia zarzucanych mu w pkt 1 i 2 czynów, wymierzył mu karę grzywny w wysokości 1000 zł, uznając iż będzie ona adekwatna do zdarzenia, okoliczności sprawy i samej osoby sprawcy.

Sąd orzekł ponadto na podstawie art. 94 § 3 kw w zw. z art. 29 § 1 i 2 kw wobec obwinionego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 8 miesięcy. Orzekając powyższy zakaz Sąd miał na względzie lekceważący stosunek obwinionego do wydanej wobec niego decyzji o zatrzymaniu prawa jazdy i niestosowanie się do niej. Nadto w trakcie bezpośredniego przesłuchania obwinionego podczas rozprawy dało się zauważyć, iż nie odczuwa on żadnej skruchy. Przeciwnie, można było odnieść wrażenie iż skierowanie wobec niego postępowania i konieczność stawania przed Sądem odbiera jako niezasłużone utrudnianie mu życia.

W ocenie Sądu zasadnym, zatem było w świetle powyższych okoliczności orzeczenie zakazu prowadzenia pojazdów w niniejszej sprawie, pomimo tego, iż zastosowanie tego środka w przypadku orzeczenia o odpowiedzialności z art. 94 § 1 kw nie jest obligatoryjne. Orzeczony na czas 8 miesięcy zakaz, w ocenie Sądu uniemożliwi obwinionemu prowadzenie pojazdów w ruchu lądowym na czas wystarczający do wyciągnięcia właściwych wniosków z potencjalnych i rzeczywistych konsekwencji prowadzenia pojazdu nie mając do tego uprawnienia.

Na podstawie art. 118 § 1 kpw, art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpw, stosownie do orzeczenia o winie i uznaniu za winnym obwinionego Sąd w pkt. 3 wyroku nie znajdując podstaw do zwolnienia obwinionego od kosztów postępowania, zasądził od obwinionego koszty postępowania w łącznej kwocie 200 złotych. Sąd zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania, której wysokość ustalono na podstawie § 1 pkt. 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 roku w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. z 2001 r. Nr 118, poz. 1269) oraz kwotę 100 złotych tj. 10% od wymierzonej kary grzywny, ustalonej na podstawie art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt. 2 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 ze zm.).